

DEN REALISTISKA PEDAGOGIKEN

På parkeringsdäcket anländer en bil. Den bromsar in och stannar, varefter följande konversation kan höras, då barn, mor och mormor stigit ur:

- Du Olle – håll nu mormor i handen så du inte ramlar eller blir påkörd av några andra bilar. Det är trångt om utrymmet här – det vet du..

Svaret kommer snabbt.

- Ja, men mamma – men jag håller inte mormor i handen, därför att jag måste.
- Jag håller mormor i handen, därför att jag älskar henne!

När den 5-årige Olle tänker och pratar förändras världen. Så är det när varje barn öppnar sin mun, klättrar i träd eller cyklar på garageuppfarter. Det är ett nytt liv som tänker och känner annorlunda.

Tänk om vi vuxna någon gång skulle kunna inse att världen inte förändras med våra vuxna tankar och handlingar utan genom den nya, nyfödda generationen.

Det är de unga som kan se vidare. Det är barnet som vill vara ärligare och sannare. Det är vi vuxna, som bär på alltför förkalkade hårddiskar och förträngda förkalkningar i både hjärna och underliv.

Inte undra på att självaste Jesus med mod och en självklar spontan förtröstan lyfte upp de jublande barnen på sina armar; pratade med dem och underströk med profetisk emfas att de där fördummade och förstummade lärjungarna var inget att ha. De bara ställde till det och förhindrade barnens lek och utveckling.

Ty sådana är vi vuxna – tvångsmässigt invanda i gamla mönster, lagar och förordningar. Vi kan träta om de mest orimliga system och förhållanden. Vi kan till och med vara så dåliga förebilder att vi inte ens kan se vårt eget bästa.

Det är inte fel på att vara en curlingförälder bara man under tiden lär sig att all samvaro med barn och ungdomar innebär samspel, närvaro, glädje och förhoppningar.

Vi vuxna fastnar, som sagt, ofta i själva formen och ser inte till innehållet. Vi tror oss om att sätta upp ramar, tider, scheman och mönster men glömmer att det är själva innehållet som lockar och tillfredsställer.

En god lärare förstärker det närvarande och gräver inte ner sig i sena ankomster, nerdragna huvor eller kepsar. Fokusera på det väsentliga, kära lärare, som nu börjat sin höstliga gärning.

När jag en gång i tiden var nybakad folkskollärare var jag naturligtvis fylld av olika metodiklektors finslipade lektioner och lektionsplaneringar. Men jag insåg snabbt att det inte hade någon bäring. Jag hade genomgått en lärarutbildning, som kunde betraktas som ett avgränsat reservat, där allt var tillrättat och förutbestämt. Så med andra ord – när jag kom ut i verkligheten fick jag börja om och lära mig de ungas språk och den sociala verklighetens koder.

Det handlar alltså om ett gemensamt här och nu. Oavsett välvalda ord som präntas in i läroplaner och politiska, pedagogiska manifest, så är det oftast de gemensamma relationerna som bär och som gör samvaron inom och utanför skolan meningsfull.

Att lyssna och lära! Lyssna till och ta till vara de ord som bygger på tillit och gemenskap. Den s.k. kunskapsskolan är nog så viktig, men det går inte att ta in kunskap om det inte vinnas en vilja och personligt engagemang.

Därför är det en önskan att varje lärare skall få höra de ord som ger mersmak och öppnar nya vyer, både i det yttre och det inre. Jag älskar dig inte för sin kunskap utan för den du ÄR! Så vänder även den gode pedagogen på orden för att se, förstå och uppleva att alla undervisning är i grunden en kärleksrelation.

Då och då kan man fråga sig om utredningstyngda politiker tar till sig någon elevcentrerad kunskap eller om man fallit ner i valfrihetens återvändsgränd och betygens fåfänglighet.

Då kanske också någon lärare kan få höra:

Jag går inte i skolan för att Jan Björklund säger det, utan för att jag älskar den!

Hans-Evert Renérius